

In Memoriam Herman Wiekenkamp

19 juni 1944 – 28 maart 2018

Dag lieve Herman

Herman, geschiedenisdocent op De Vrije Ruimte, maar veel meer dan dat, een verhalenverteller. Hij kwam al sinds bijna het begin van de school - nu ruim 10 jaar geleden - iedere maandagmiddag naar De Vrije Ruimte om geschiedenis te geven. Eigenlijk: verhalen te vertellen, want dat was wat hij deed. Zoals het verhaal van 'De ontdekking', over de Tweede Wereldoorlog, waarbij ieder kind een stripboek met dit verhaal op schoot had, om mee te kunnen kijken naar de dingen die Herman vertelde. Altijd had hij plaatjes bij zijn verhalen, om te illustreren hoe mensen en dingen er vroeger uitzagen. Het laatste waar hij mee bezig was, was de film Floris. Ze keken die samen, Herman en zijn leerlingen, en Herman vertelde erbij hoe het er in die tijd aan toe ging.

Beroemd en berucht waren zijn quizzen, die hij één keer per periode hield. In de stijl van 2 voor 12, de televisiequiz waarvoor hij vragen bedacht en beoordeelde. Je kon er een patatje mee winnen. Dus hoe meer leerlingen alle vragen goed hadden, hoe meer patat er kwam. Een patatje joppie, wel te verstaan. Andere leerlingen, die niet met de geschiedenislessen meededen, werden dan wel een beetje jaloers. Sommigen gingen daarom meedoen met de lessen van Herman.

Kinderen van jong tot oud, van 7 tot 17 jaar, zaten bij Herman, ademloos te luisteren naar zijn diepe bas. En als iemand eens wat minder oplettend was, legde Herman even een hand op zijn schouder. Dat was genoeg om diegene er weer bij te betrekken. Herman hield van zijn leerlingen en had een goede kijk op hen. Tijdens de leerling-besprekingen vertelde hij hoe hij een leerling zag: "hij zit nog in de sprookjesfase", bijvoorbeeld. Ook bleek dat leerlingen die buiten zijn lessen soms met elkaar op de vuist gingen, in zijn lessen juist voor elkaar opkwamen en elkaar hielpen. Een waardevolle aanvulling op de kijk van andere begeleiders.

Dag lieve Herman, we zullen je niet vergeten.